

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΚΕΚΑΒΑΣΤΕ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1834

— Δημοσιεύεται το πρώτον διάταγμα περί Ιερατισμού του Βασιλικού Ναυτικού, έχον ως εξής: «Διά να στολίσωμεν το Βασιλικόν μας Ναυτικόν, εξομοιούντες αυτό και εξωτερικώς με τὰ Ναυτικά των Ευρωπαϊκών Δυνάμεων, απεφασίσαμεν και διατάσαμεν τὰ εξής: 1) Τα Ιεράτια των αξιωματικών του Ναυτικού μας θέλουσιν εἶσθαι ἀπὸ ρουχόν βαθῶν κυανόχρου, με ὄσινα περιλαίμια καὶ ἐπιχειρίδια. 2) Τα κομβία ἐκ μετάλλου κίτρινου, ἐπιχρυσωμένα... ἐπ' αὐτοῦ δὲ ἄγκυρα ἐστεμμένη, κλπ. κλπ... Ἐν Ναυπλίῳ. Ἡ Ἀντιβασιλεία, ὁ κόμης Ἀρμισπέργ. Πρόεδρος, Μάουρερ, Ἐπίδερ. Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου καὶ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Α. Μαυροκορδάτος.

— Δημοσιεύεται τὸ διάταγμα περὶ σχηματισμοῦ καὶ διαίρεσως τῶν Δήμων τοῦ Βασιλείου, περὶ δημοτῶν, δημοτικῶν ἀρχῶν, ἀστυνομικῆς διοικήσεως καὶ δημοτ. ὑπαλλήλων.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

— Ἀποφασίζεται διὰ διατάγματος ἡ ἀνέγερσις δύο μνημείων, ἐξ ὧν τὸ ἐν εἰς Ναυαρίνον, πρὸς μνήμην τῆς ἐνδόξου Ναυμαχίας τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1827, «εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλάς χρεώσεται τὴν σωτηρίαν τῆς, λέγει τὸ διάταγμα, τὸ δὲ εἰς Πεταλίδιον, «διὰ νὰ διαωνίσῃ τὴν μνήμην τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ Γαλλικὴ στρατιὰ ἀπέβη εἰς τὴν γῆν τῆς Ἑλλάδος, ἐλευθέρωσε τὸν τόπον ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ ἐχθροῦ, ἀπὸ τῶν ὄλεθρον τῆς πανόλους, καὶ ἀνεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν εὐδαμονίαν».

ΜΑΡΤΙΟΣ

— Δημοσιεύεται τὸ Β. Διάταγμα περὶ ἰδρύσεως Δημοτικῶν Σχολείων, Διδασκαλείου καὶ τοῦ γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν σχολείων.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

— Δημοσιεύεται τὸ διάταγμα περὶ ὀργανισμοῦ τῶν Δημοτικῶν Ταμείων.

— Τὰ γυναικεῖα μοναστήρια περιορίζονται μόνον εἰς τρεῖς, ἧτοι ἐν κατὰ τὰς Νήσους, ἐν κατὰ τὴν Πελοπόννησον καὶ ἐν κατὰ τὴν Στερεάν Ἑλλάδα. Ὅλα δὲ τὰ λοιπὰ μέχρι τοῦδε ὑπάρχοντα καταργοῦνται.

ΜΑΪΟΣ

— Διὰ Β. Διατάγματος, ὀρίζεται ἡ κατασκευὴ τῶν νεκροταφείων καὶ ἀπαγορεύεται τοῦ λοιποῦ ὁ ἐνταφιασμός τῶν νεκρῶν εἰς τὰς Ἐκκλησίας.

— Ἀπονέμεται ἀριστείων εἰς ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς, ὑπαξιωματικούς καὶ στρατιώτας τῶν κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν ἑλληνικῶν στρατευμάτων, τοὺς ἀγωνισθέντας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος. Εἰς τοὺς πρώτους ἀπονέμεται ἀριστείων ἀργυροῦν, εἰς τοὺς δευτέρους χυλοῦν, εἰς δὲ τοὺς στρατιώτας καὶ ναύτας σιδηροῦν. Ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ ἀριστείου εἶνε ἐγκαταραγμένος ὁ Ἑλληνοκύριος σταυρὸς ἐν τῷ μέσῳ θυροῦ ὀζυνομένου εἰς τὴν κάτω πλευρῶν, ὡς εἰς τὰ β. π. παρῖσημα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἄλλου, ἡ ἀκόλουθος ἐπιγραφή: «Ὅθων Ἀ' Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, τοῖς γυναικοῖς τῆς Πατρίδος προμάχοις».

— Δημοσιεύεται διάταγμα περὶ ἀνακαλύψεως καὶ διατηρήσεως τῶν ἀρχαιοτήτων, περὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν καὶ περὶ ἀνασκευῶν.

— Δημοσιεύεται τὸ διάταγμα περὶ συστάσεως Ἰατροσυνοδρίου.

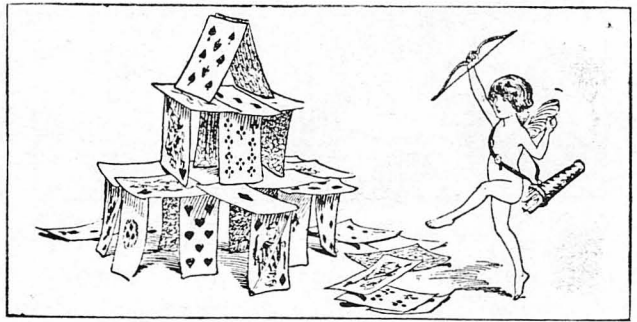
ΙΟΥΝΙΟΣ

— Αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουν κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις διὰ τῶν «Λεάνδρον», ἔργον τοῦ ποιητοῦ Παν. Σούτσου, ἄρτι δημοσιευθέν.

ΙΟΥΛΙΟΣ

— Παύεται ὁ Σύμβουλος τῆς Ἐπικράτειας κ. Μάουρερ, ὡς μέλος τῆς Ἀντιβασιλείας καὶ ἀντικαθίσταται ὁ Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας κ. Κοβελ.

— Ὄρίζονται διὰ διατάγματος τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν Δημοτικῶν Συμβούλων, Δημάρχων καὶ Παρέδρων. (ἀκολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Τῆς Νινὸν πρὸς τὸν Δανγκλὸ πρὸς τὸν μαρκησίον Σεβινιὸν

Ἐκεῖ λοιπὸν κατέληξαν αἱ ἀντιλήψεις μου περὶ ἐρωτῶς! Σὺς ἀγάπησα. Σὺς τὸ εἶπα γῆθς, καὶ μετὰ τὸ πάθος! Τὶ ἐκάματε γὰρ νὰ μοῦ ἐμπνεύσετε αὐτὸ τὸ αἰσθημα ποὺ φλογίζει τὴν καρδιά μου;

Ἐσεῖς δὲν με πιστεύατε; Δὲν ἐπιστέψατε μὴ γυναικί μου σὺς μιλοῦσε ἄλλοτε γὰρ τὸν ἐρωτὰ μετὰ τόση ἐλαφρότητα καὶ τόση περιφρόνησι... Μὲ περῶσατε μᾶλλον γὰρ τρελλή! Γιατὶ ἐσχηματίσατε γὰρ μὲν αὐτὴ τὴν ἰδέαν; Ἢ εἶμαι ἡ περὶ δυστυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου ἂν δὲ με πιστέψατε τώρα ποὺ σὺς λέγω τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ ἀγάπη μου εἶνε εἰλικρινής, θερμὴ, τρυφερή. Ἄν τὰ μάτια μου ἐκφράζον ὅτι αἰσθάνομαι, δὲν θὰ μ' ἀγαπήσετε καὶ σεῖς;

Πόση εὐγνωμοσύνη ἔχω γὰρ σὺς, Φανερώσατε στὴν ψυχὴ μου τὴν ὀραιότητα τῆς ζωῆς! Μιλοῦσα γὰρ τὸν ἐρωτὰ με περιφρόνησι καὶ ἦμιον προφρομένη νὰ δοκιμάσω αὐτὴ τὴ μεγάλη χαρὰ ν' ἀγαπήσω. Ἡ καρδιά μου μ' ἐκδικήθηκε γὰρ τῆς ἀνοησίας ποὺ ἔλεγα! Ἐνόμιζα πὸς με τὰς συζητήσεις καὶ τὰς ἀναλύσεις ἐνὸς αἰσθηματος ἔδωχα τελειωτικῶς τὸν ἐρωτὰ ἀπὸ μέσα μου. Τὶ κοιτῆ!

Πόσες φορὲς ἐπροσπάθησα ν' ἀποφύγω νὰ πισθῶ κ' ἐγὼ σὰν τῆς ἄλλης! Τώρα μὴ θεῖα δύναμις με τιμωρεῖ, Μαρκήσιε. Το αἰσθάνομαι ἀπὸ τῆ ταραχὴ ποὺ με κάνει νὰ τρέμω... Τώρα παραδίδομαι στὴν ἀγάπῃ αὐτῇ γὰρ νὰ τιμωρήσω τὴν ἀνοησίαν μου.

Ὅλα μοῦ φαίνονται καλύτερα καὶ ὀμορφότερα στὴ ζωῆ.

Ὡ ἀγάπη! Μὲ πληγώνεις βαθεῖά! Ὅλα μοῦ φανερῶνουν τὴν γλυκεῖαν παρουσίαν σου. Ἐνας νεὸς ἥλιος ἀνέτειλε γὰρ μὲνα:

Ἡ φλόγα ποὺ με καίει με ἄλλαξε ἐντελῶς. Εἶμαι ἀλιουώτικη, καλύτερη γὰρ τοὺς φίλους; μου. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ποὺ σὺς ἀγαπῶ, ἀγαπῶ καὶ τὸν ἑαυτοῦ μου περισσότερο. Οἱ ἦχοι τῆς ἄπαις μου μοῦ φαίνονται γλυκύτεροι... Μὲ πιάνει ἐνθουσιασμός γὰρ τὴν μουσικὴ, γὰρ τὴν ποίησι. Κοκκινίζω σὰν κοριττάκι. Καὶ ὄνειροπολῶ... Εἰσθε διαρκῶς παρών. Σὺς βλέπω, σὺς μιλῶ γὰρ τὴν ἀγάπῃ μου. Εἶμαι περὶ τρυφερῆ καὶ σὺς ὅταν λείπετε... Χαίρομαι καὶ φοβοῦμαι. Τρέμω... Σὺς γράφω καὶ ξεσχίζω τὰ γράμματά μου. Ξαναδιαβάζω τὰ δικά σας καὶ κλαίω ἀπὸ χαρὰ. Μοῦ φαίνονται χαριτωμένα, ἀλλὰ πολὺ σύντομα... Πηγαίνω στὸν καθρέπτη, κυττάζομαι καὶ ρωτῶ τῆς καμπαριέρας μου: Εἶμαι ὀραία; Τέλος πάντων εἶμαι τρελλή. Σὺς ἀγαπῶ. Δὲν ξέρω τὶ θὰ γίνῃ ἂν δὲν ἔλθετε ἀπόψε!

Νινὸν

Τοῦ Βολταίρου πρὸς τὴν μαρκησίαν νινὸν Νισεφάν

Κυρία μου, ἔλαβα τὸ χαριτωμένο γράμμα σας. Ἐνα γράμμα δικό σας εἶνε μὴ μεγάλη χάρις γὰρ μὲνα, τὸν θαυμαστὴ σας. Μοῦ γράφετε καὶ στίλους. Εἶμαι καενθουσιασμένος... Μόνον ποὺ με θυμιάσατε μὴ φορὰ τὸ χρόνο καὶ ἀκριβῶς κατὰ τὰ γενέθλιά μου!

Κυρία, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ εἶνε τεμπέληδες ὅταν πρόκειται περὶ φιλίας... Εἶνε ὁμοῦς ἐντελῶς διαπροσέκοι ὅταν εἶνε ἐρωτευμένοι... Ἐρωτευμένος εἶμαι καὶ γὼ, γι' αὐτὸ σὺς συγκοροῦμαι. Ἐρωτευμένος εἶ. Μπορεῖ ν' ἀποφύγῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ὅταν σὺς συναντρεθῆτε; Ὅταν σὺς βλέπῃ; Γράφετε μου πὸς συχνά. Ἐτσι μοῦ δίνετε ζωῆ... Χαῖρε ἀγάπη μου...

Φιλῶ τὰ πρηνηκτικὰ χεράκια σας Βολταίρος

Ὁ κόμης νι' Ἐσσεῖ πρὸς τὴν Βασιλισσαν Ἐλισαβέτι

Ἀγαπητὴ μου καὶ καλὴ Βασιλισσα, μὴ με διώχνετε πικρὰ ἀπὸ κοντὰ σας. Τὰ δύο παράθυρα τοῦ δωματίου σας εἶνε, τὸ βράδι, οἱ δύο φάροι τῆς ζωῆς μου καὶ τῆς εὐτυχίας μου. Ἐνόσφ ἡ Μεγαλειότης σας μοῦ ἐπιτρέπει νὰ μὲν ἔδω, ἡ καρδιά μου δὲν θ' ἀλλάξῃ. Δὲν θέλω νὰ φύγω. Θέλω νὰ μείνω σὰν ἕνας ἀτόμος ποὺ λυώνει καὶ ἐξοτρίβεται στὴς ἀκτίνες ἐνὸς ἀστρου. Εἰσθε τὸ ἀστρο μου! Ἀρνήσθε μὲ νὰ σὺς λατρεύω, Μεγαλειότητι, καὶ ἡ τύχη μου θὰ εἶνε θεϊκὴ καὶ ἀσύγκριτη. Σὺς δίνω τὴ ψυχὴ μου καὶ τὴ ζωῆ μου. Ὅσο μεγάλη καὶ ἂν εἴσθε, δὲν μπορεῖτε νὰ μ' ἐμποδίσετε νὰ σας ἀγαπῶ...

Ὁ νι' Ἐσσεῖ

